

Székeses ör er

Küni Mangitkának, komorúan.

Székeses ör er : elarul a föld és elarulok én is.

A földet a durvák nap koparítja, a liivós lehen hajnalok, este,
engem a durvák sors koparít, a simevvaladó sors. —

Lágy mosolygásban alig fündött meg szívem, jójító mosolygásban
alig fündött beleg és fiatal bánattól piszkos szívem,
lágy mosolyod, — mint a melier felhők határvége
bujó nap sugara — ellibbent roham, el - korallibbent.

Székesesen faj: faj met están az üresség hallja csupán, ha szól,
s faj, met a folyó napokban drágább, egyre drágább a melegség. —

Tárgul az élet — hup csúsa felől meggyűnt kifelé,
amigantól életből az öblösödő semmi felé.

Több kéne egyre, aki jön, aki mellénkáll, aki melleimáll,
hogy a már oldaltól fölvonuló ronhas fogai
és karmai ellen orja amúgyis ronuló életem.

Tárgul az élet, s kűbül a szívem : ömlesztője az ümörödő semmi
— szívós mátkától gyönyörűen védett tiszta szelvényed. —

És mi marad? könnyű emléked présmintás takarója,
melyet kardalannul vonsz államig is, borzongok alatta,
s melyet kardalannul csavart melleimre, nem or meg

a fagyos és bados valóság gonosz mändekai ellen, —

s korábbi kűshódeseimben már csak a pihenő órák,

a fáradt órák álommal vagy ábrándorással étkeső pelid vöntéje lenel.

~ ~ ~

Pécs, 1942. Okt. 4-én.

Csorba József